

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16997/2023
Гж ап 6/2023
Гзз1 4/2023
07.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца Удружења осигуравача Србије- Гарантни фонд, Нови Београд, чији је пуномоћник Гордана Голубовић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., село ..., чији је пуномоћник Драгослав Димитријевић, адвокат из ..., ради регреса, одлучујући о ревизији и захтеву за заштиту законитости туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2595/22 од 15.06.2022. године и жалби туженог изјављеној против решења Апелационог суда у Београду РЗ 2/23 од 08.03.2023. године, у седници одржаној 07.11.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као неодозвољена, жалба туженог изјављена против решења Апелационог суда у Београду РЗ 2/23 од 08.03.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као неодозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2595/22 од 15.06.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као неодозвољен, захтев за заштиту законитости туженог изјављен против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2595/22 од 15.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2595/22 од 15.06.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П 2715/14 од 23.05.2018. године, којом је дозвољено преиначење тужбе из поднеска од 13.06.2017. године, усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име регреса плати 3.259.339,53 динара, са законском затезном каматом на појединачне новчане износе од доспелости сваког појединачног износа до исплате, све ближе наведено у ставу другом изреке првостепене пресуде, као и да му на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 263.343,40 динара, са

законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију и захтев за заштиту законитости, из свих законских разлога, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 395. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), погрешно се позивајући на члан 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...18/2020).

Решењем Апелационог суда у Београду РЗ 2/23 од 08.03.2023. године, одлучено је да се не предлаже Врховном касационом суду одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2595/22 од 15.06.2022. године, као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 395. ЗПП.

Против наведеног решења тужени је изјавио жалбу, из свих законских разлога.

Одлучујући о дозвољености изјављене жалбе туженог, Врховни суд је имао у виду да се у конкретном случају ради о поступку започетом пре 01.02.2012. године односно пре ступања на снагу Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11), на који се према члану 506. став 1. овог закона примењују одредбе ранијег Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04 и 111/09, у даљем тексту: ЗПП). Тај процесни закон предвиђа да се жалба као правни лек може изјавити против пресуде донете у првом степену (члан 355. ЗПП) и против решења првостепеног суда (члан 385. ЗПП). Против одлуке другостепеног суда – правноснажне пресуде донесене у другом степену и решења другостепеног суда странке могу изјавити ревизију (чл. 394. и 412. став 1. ЗПП).

Из наведеног произлази да Закон о парничном поступку који се примењује у конкретном случају не предвиђа жалбу као правни лек који се може изјавити против решења другостепеног суда, што жалбу туженог изјављену против решења Апелационог суда у Београду РЗ 2/23 од 08.03.2023. године чини недозвољеном. Околност да је ожалбеним решењем дата погрешна поука о правном леку није од значаја, с обзиром да се странкама у поступку не може признати више права од права признатих законом.

Из наведених разлога, применом одредбе члана 411. у вези члана 373. став 1. тачка 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Према члану 395. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена и против другостепене пресуде, која се не би могла побити ревизијом по одредбама члана 394. овог закона, кад је по оцени апелационог суда о допуштености ове ревизије, потребно да се размотре правна питања од општег интереса, уједначи судска пракса или кад је потребно ново тумачење права.

3

Из наведеног произлази да Врховни суд може прихватити одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној под условом да је такво одлучивање предложио апелациони суд, што у конкретној ситуацији није случај.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2595/22 од 15.06.2022. године, у смислу члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14), Врховни суд је оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари је поднета 08.09.2011. године. Вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде је 3.259.339,53 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност 32.199,27 евра.

Према члану 23. став 3. новела Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), објављених у „Службеном гласнику РС“, бр. 55/14, ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона (31.05.2014. године)

Правноснажна другостепена пресуда која се побија ревизијом донета је 15.06.2022. године, после ступања на снагу наведених новела Закона о парничном поступку.

Како се ради о поступку у којем вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност захтева за заштиту законитости, на основу одредбе члана 421, у вези члана 401. ЗПП, Врховни суд је утврдио да захтев за заштиту законитости није дозвољен.

Одредбом члана 413. став 1. ЗПП прописано је да јавни тужилац може подићи захтев за заштиту законитости против правноснажне судске одлуке по службеној дужности или на предлог странке, у року од три месеца.

Како захтев за заштиту законитости није подигао јавни тужилац, већ тужени као странка преко пуномоћника адвоката, Врховни суд је применом члана 404. у вези члана 421. ЗПП, одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа- судија
Бранка Дражић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**